

στολῆς. Ὁ δὲ Κύριος χαμογελῶν, ὁ Θανμασίς, εἶπεν, ἔχομεν στρατιώτας· διότι ἄλλοι μὲν αὐτῶν μὲ ὀλίγον προσφάγιον γίνονται φίλοι· ἄλλοι δὲ τόσον εὐπειθεῖς εἶναι, ὥστε προθύμως ὑπακούουν, καὶ πρὶν ἀκούη καταλάβωσι τὸ προσταττόμενον.—ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ.

Ἡ ΖΩΗ μᾶς πλανᾷ· ὁ δρόμος τῆς εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἀκάνθας καὶ τριβόλους· ἀλλ' ἡ ἐλπίς μᾶς συνοδεύει, διὰ τὴν ἐξομαλύνει τὰς δυσκολίας καὶ τραχύτητας τοῦ ταξιδίου. Ἡ δόξα μᾶς ὑπόσχεται μεγάλας ἡδονάς, ἀλλὰ δὲν εἶναι παρὰ ψευδῆ φῶτα, τὰ ὅποια μᾶς ἀπάτουν καὶ μᾶς ἐκβάλλουν ἀπὸ τὸν δρόμον· ἐάν δὲν φροντίζετε διὰ τὰς μεγαλειότητας καὶ ὑπερφανίας τοῦ βίου, θέλετε ἀποφύγειν μεγάλους κόπους καὶ πολλὰς ἀνησυχίας. Ὅστις ἔχει θάρρος νὰ τρέξῃ κατόπιν τῆς δόξης, ἐμπορεῖ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ, καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων του· ἀλλ' ἔχετε εἰς τὸν νῆν σας πάντοτε, ὅτι πολλάκις οἱ σκοποὶ μας, οἱ πόθοι μας, αἱ προσπαθήσεις μας, ἀποβαίνουν ὅλα μάταια· εἶναι ὡς οἱ λεπτοὶ ἐκείνοι ἀτμοὶ, οἱ ὅποιοι συσσωρεύονται ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὰς κοιλάδας, καὶ, ὡς φανὴ ὁ ἥλιος, διαλύονται καὶ χάνονται.

Ὡ φίλοι μου, τί ἀκατανόητον πρᾶγμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος! ὅποια ἐνωσις παθῶν μωρῶν, καὶ σκέψεων πάλιν τόσον σοφῶν! ζῶν τόσον σύντομος, καὶ σκοποὶ τόσον ἐκτεταμένοι! τόσαι γνώσεις σχεδὸν ἀνωφελῶν πραγμάτων, καὶ ἀληθῆς ἄγνοια τῶν ὅσα του συμφέρουν! μὲ τόσον στοχασμὸν, τόσον προβλεπτικὸν, τόσῃ ἐπιμονῇ εἰς τὸ νὰ ἐξετάξῃ τὰ ἀποστήματα καὶ τὰς ιδιότητας τῶν ἀπωτάτων σωμάτων, καὶ ὁμως μὲ τόσῃ ἀδυναμίαν νὰ γνωρίσῃ τὸν ἑαυτὸν του! Τέλος, μὲ τόσον ἀπληστον ἐπιθυμίαν τῆς εὐδαιμονίας, καὶ μὲ τόσα ὀλίγα μέσα καὶ φῶτα διὰ τὴν κατασταθῇ εὐδαίμων! Φίλοι μου, βλέπω ὅτι σβύνεται ἡ λαμπὰς τῆς ζωῆς μὲ εἰς τὴν στιγμὴν, ὅτε ἤρchiζα νὰ μανθάνω καὶ νὰ μορφώνω τὸ λογικόν μου.—ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ.

Ἡ ΑΝΑΤΡΟΦΗ τῶν κορασίων ἐκτελεῖται κακῶς, ἢ παραμελεῖται διόλου, ἢ καὶ ἦναι ὀχι ὀλιγώτερον ἀξία προσοχῆς ἀπὸ τὴν τῶν ἀρρένων. Ὡς μέλλοντα μίαν ἡμέραν νὰ κατασταθῶσιν οἰκοκύριαι, νὰ οἰκονομῶσιν οἰκίαν, θέλουν διοικεῖν δούλους, θέλουν ἔχειν ἄνδρα διὰ τὴν καταστήσωσιν εὐτυχῇ, καὶ παῖδας νὰ ἀναθρέψωσιν.

Αἱ οἰκίαι, τῶν ὁποίων αἱ γυναῖκες ἔχουν τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν, δὲν ὑποστηρίζονται τάχα

ἢ δὲν ἀφανίζονται, δὲν ἀνεγείρονται ἢ δὲν καταστρέφονται, ἀπ' αὐτάς; Ἡ ἀνατροφή τῶν τέκνων δὲν εἶναι ἔργον αὐτῶν; Εἰς τὴν νεαράν ἡλικίαν τοῦτων δὲν ἀκολουθοῦν αἱ πρῶται ἐντυπώσεις; Ὅποιας προφυλάξεις λαμβάνομεν διὰ τὴν αὐξήσωμεν ἢ νὰ διατηρήσωμεν τὴν περιουσίαν μας, ἣτις δὲν χορηγεῖ εἰς ἡμᾶς κάμμιαν ἀξιοσύνην ἢ προτέρημα! Διὰ τί νὰ μὴ λαμβάνωμεν ἐπίσης προφύλαξιν, διὰ τὴν δώσωμεν εἰς τὰ κοράσια καλὴν ἀνατροφήν, ὥστε νὰ στολίσωμεν αὐτὰ μὲ τὰς ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἀρετάς;

Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων στοχάζονται, ὅτι τὰ κοράσια δὲν πρέπει νὰ μανθάνωσι πολλά· δὲν πρέπει, λέγουσιν, νὰ γίνωσι σοφαὶ γυναῖκες· αἱ ἐπιστῆμαι τὰς ἀποκαθιστῶσι ματαιόφρονas καὶ ὑψηλόφρονas· ἀρκεῖ εἰς αὐτὰ νὰ μάθωσι πῶς νὰ διοικῶσι μίαν ἡμέραν τὰ τῆς οἰκίας, καὶ νὰ ὑπακούωσι τυφλῶς εἰς τοὺς ἄνδρας τῶν. Ἡ φύσις τὰς ἐπροίκισε μὲ τὴν φιλοπονίαν, καθαρὴν οἰκονομίαν, διὰ τὴν νὰ τὰς ἀπασχολῇ ἡσύχως εἰς τὰ οἰκιακά· εἰς αὐτὰ πρέπει νὰ περιορίζονται, καὶ νὰ μὴ προχωρῶσι περαιτέρω.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι πρέπει νὰ φοβώμεθα μὴ κάμωμεν τὰς γυναῖκας ἡμιμαθεῖς ἢ ἀξιογελάστas σοφάς· ἀλλ' ἐπεὶ τάχα ὅτι πρέπει νὰ ἀνατρέφονται εἰς τὴν παντελῇ ἀμάθειαν, καὶ νὰ περιορίζονται εἰς μόνον τὰ οἰκιακά πράγματα; Ὁ ἀνὴρ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν σύντροφόν του ὡς δούλην; Πρέπει νὰ ἦναι στερημένος, συζῶν μετ' αὐτῆς, ἀπὸ τὸ καλῆτερον τῆς κοινωνίας θέλγητρον; Διὰ τὴν καταδουλόνη καλῆτερα, πρέπει νὰ τὴν ἐμποδίσῃ τοῦ ν' ἀκούῃ, καὶ νὰ γνωρίξῃ τίποτε; Θέλει νὰ ἔχῃ ἐν ἀληθείᾳ αὐτόματον ἢ ἀνδρόποδον; Ὁχι, ἀναμφιβόλως, οὕτω δὲν εἶπεν ἡ φύσις, ἣτις χορηγεῖ εἰς τὰς γυναῖκας πνεῦμα τόσον εὐάρεστον καὶ λεπτόν· ἐξ ἐναντίας, αὐτὴ τὰς θέλει νὰ συλλογίζονται, νὰ κρίνωσι, νὰ ἀγαπῶσι, νὰ γνωρίζωσι, νὰ καλλιεργῶσι τὸ πνεῦμά των, καλλωπίζουσαι τὴν μορφὴν των. Εἶναι τῶνόντι ἀπρεπον νὰ τὰς ὑποχρεώσωμεν νὰ σπιδάζωσι μαθήματα μὴ ἀρμόζοντα εἰς αὐτάς, τὰ ὅποια ἤθελαν εἰσθαι μάλλον ἐπιβλαβῆ παρὰ ὠφέλιμα· ἀλλ' ὑπάρχει ἄλλος σκόπελος, ὅπως εἴ τι μάλλον ἐπικίνδυνος, τὸν ὅποιον πρέπει ὀχι ὀλιγώτερον ν' ἀποφεύγωμεν· ἦρουν, ἢ παντελῆς ἀμάθεια, ἢ ἑλλειψὶς τῶν γνώσεων, αἵτινες εἶναι ἀναγκαῖαι, ἢ δύνανται νὰ προσεγνήσωσιν εἰς αὐτάς τιμὴν, καὶ νὰ στολίσωσι, χωρὶς νὰ βλάψωσι, τὸ πνεῦμά των.

Μένον ἀμαθὲς καὶ συνειθίζον εἰς τὴν ὀκνηρίαν ἐν κοράσιον, παραδίδεται εἰς τὸν ἐξωθεν στολισμὸν, καὶ ὁ στολισμὸς οὗτος, ὅστις εἶναι ἀδυναμία ψυχῆς, εἶναι, πηγὴ ἀνεξάντλητος ἐνοχλήσεων. Ἡ ἀδιακόπως ἀποπλανημένη

φαντασία του δι' ἄλλειψιν ὑγιούς τροφῆς δὲν ἔχει κάμμίαν σταθερότητα· ἡ περιέργειά του σφύρεται με θερμότητα περὶ τὰ μάταια, ἀνωφελῆ, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπιβλαβῆ ἀντικείμενα· δὲν ἐπιθυμεῖ εἰμὴ διασκέδασεις, χορροὺς, ἢ θεάματα, τὰ ὁποῖα τοῦ διασκεδάζουν τὴν ἄνοιαν, καὶ τοῦ

προξενοῦν βαθμῆδον τὴν διαφθοράν.—Εἶναι λοιπὸν παραλογισμὸς ἄντικρυς τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ μένῃ παρημελημένον ἢ ἀπαίδευτον τὸ ὥραϊον φύλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφιερῶνται τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἡθικῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων.—
H. ΖΩΝΤΑΝΟΣ.

ΟΡΘΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ.

‘Τόσοι ἄνδρες, τόσαι γυναῖκες, μὲ τόσον ἐναντία φυσικά, δὲν ἐμποροῦν ποτὲ νὰ συμφωνήσωσι,’ λέγει τις, παρατηρῶν τὰς μεταξὺ γετόνων φιλονεικίας. ‘Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ μάχωνται ἢ ξυλοκοπῶνται συναλλήλως τὰ τέκνα μου, ὅποτε ἡ φύσις ἔδωκεν εἰς αὐτὰ τόσον ἀντιφερόμενας διαθέσεις;’ ἐκφωνεῖ ὁ πατὴρ μεγάλης καὶ κακῶς κυβερνωμένης οἰκογενείας. ‘Τόσα παιδιά, ἀπὸ τόσον πλήθος γειτονῶν, τόσον ἀμελῆ, τόσον ἄτακτα, τόσον κακοήθη, τόσον παρήκοα, πῶς δύναμαι ὁ ταλαίπωρος ἐγὼ νὰ τὰ διδάξω ἐπιμέλειαν, εὐταξίαν, χρηστοθήτιαν, ὑποταγὴν, χωρὶς νὰ θυμῶνω, νὰ ὀμνύω, νὰ καταρώμαι, νὰ κτυπῶ ὅπως τύχη ἢ ὅπου τύχη!’ φωνάζει ἀκνακτημένος ὁ λογιώτατος παιδαγωγός.

Εἰς ὅλα τι παράπονα καὶ τὰς δεινὰς ἀπορίας τῶν ἀτυχῶν οὕτων ἀνατροφῶν ἀποκρίνεται με σιωπηλὴν εὐρωττίαν ἡ πολυσύνθετος εἰκὼν αὐτή,—ἥτις εἶναι ὅχι φαντασίας γέννημα, ἀλλὰ παρὰστάσις ἀληθινή. ‘Επὶ μιᾷς τῶν ἐν Λονδίνῳ γεφυρῶν ἐμποεῖ τις νὰ ἴδῃ κλωβίον, περιέχον τὰ τετράποδα αἰ πτηνὰ, ὅσα περιλαμβάνονται εἰς τὴν προταγμένην εἰκονογραφίαν. ‘Ὁ φύλαξ τῆς συναθροίσεως ταύτης λέγει, ὅτι πρὸ εἰκοσὶ ἔτων ἤδη ἐνασχολεῖται εἰς τὸ ἔλεον τῶν ἀνατρεφόντων

ζῶα ἐναντία τὴν διάθεσιν, ὥστε νὰ ζῶσιν ὁμοῦ με φίλιαν καὶ ἀγάπην. Καὶ τὰ ἔτη αὐτὰ δὲν ἐξωδεδύθησαν ματαιῶς! ‘Ὅποιον μάθημα διδακτικώτατον δὲν ἔλαβαν πολλοὶ ἀντὶ τῶν ὀλίγων λεπτῶν, ὅσα ἐπλήρωσαν εἰς θεωρίαν τῆς παραδόξου ταύτης συναγωγῆς! ‘Ὅποιās ἐντυπώσεις ὠφελίμους δὲν ἔκαμεν εἰς αὐτοὺς ἡ θεὰ τῶν ἐκπληκτικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἔξεως ἢ πράξεως διοικήσεως,—ὅποτε ἴδαν τὴν κάταν, τὸν ποντικόν, τὸν ἱέρακα, τὸν λαγῶν, τὸ χοιρίδιον τῆς Ἰνδίας, τὴν γλαῦκα, τὴν περιγεράν, τὸ ψαρόνιον, καὶ τὸ στρουθίον, χαϊρόμενα ἕκαστον, εἰς τῶν ἐπιλοίπων τὴν συντροφίαν, τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον τοῦ ζῆν,—χωρὶς οὔτε οἱ ἀσθενεῖς νὰ φοβῶνται, οὔτε οἱ κραταῖοι νὰ βλάπτωσιν! ‘Ἀδύνατον εἶναι νὰ φαντασθῇ κανεὶς δείγμα εὐνοίας ὥραιότερον τοῦ παριστανομένου ἐνταῦθα,—ὅπου ὁ λαγὼς καὶ ἡ περιστορεὰ παιγνιωδῶς ἀγωνίζονται διὰ κομμάτιον ξηροχόρτσον, χρησίμους εἰς κατασκευὴν φωλεᾶς,—ὅπου τὸ στρουθίον ἀτιμωρῆτως καθίζει ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν ποτὲ μὲν τῆς κάτας, ποτὲ δὲ τῆς γλαυκῆς, καὶ τῶν δύο ἐχθρῶν αὐτοῦ ἐκ φύσεως,—ἢ ὅπου παίζουν τρέχοντες ὁλόγυρα οἱ ποντικοὶ με παντελῆ ἀφοβίαν ἐνώπιον τῆς κάτας, τῆς γλαυκῆς